

agresszióval védekező, totálisan összezavarodott ember reakciója a sok ellipszis által olyan balladisztikus szintre emelkedik a versben, amely groteszk módon feltárja a nevetséges és szárnalmas látszat mögötti tragédiát, és ily módon sokkal termékenyebb, úttörőbb módját láthatjuk a kulturális regiszterek átjárhatóságában rejlő lehetőségeknek. Az utolsó, *tékilences* ciklus is hasonlóan érdekes kísérletnek tűnik nekem: egyszerre hordja magában a telefonok predikatív szövegbevitelle által az avantgárd hagyományokra való rájátszás és a sajnos máig megunhatatlannak tűnő, néha pedig csak lírai gyerekbetegségként aposztrofált kávé-cigi-otthagyt pulcsi-líra kifigurázásának lehetőségeit, bár jóval könnyedebb hangnemben, mint a Mónika-show átírata. Úgyhogy azt mondom, bízzunk meg a szőlőzombiban.

